

“UITGANG” OF “HEENGAAN”

www.trustingthelord.com

Er zijn slechts twee mensen in de Bijbel die zichzelf “apostel” noemen en allebei schrijven over hun aanstaande dood. Het zijn Petrus en Paulus.

In de tweede brief van Petrus, die aan dezelfde mensen is geschreven als de eerste brief van Petrus, schrijft Petrus:

“2 Petrus 1:12: 12 Daarom zal ik niet verzuimen u altijd daarvan te vermanen, hoewel gij het weet, en in de tegenwoordige waarheid versterkt zijt.

*“2 Petrus 1:13: En ik acht het recht te zijn, zolang ik in **dezen tabernakel** ben, dat ik u opwekke door vermaning;*

*“2 Petrus 1:14: Alzo ik weet, dat **de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal**, gelijkerwijs ook onze Heere Jezus Christus mij heeft geopenbaard.*

*“2 Petrus 1:15: Doch ik zal ook naarstigheid doen bij alle gelegenheid, dat gij na **mijn uitgang** van deze dingen gedachtenis moogt hebben.*

Petrus verwijst hier niet naar de één of andere nieuwe openbaring. Hij maakt een verwijzing naar hetgeen de Heer tegen hem had gezegd terwijl Hij nog op aarde was, gedurende de periode van veertig dagen, alvorens Hij ten hemel is gevaren, zoals in:

“Joh.21:18: Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Toen gij jonger waart, gorddet gij uzelf, en wandeldet, alwaar gij wildet; maar wanneer gij zult oud geworden zijn, zo zult gij uw handen uitstrekken, en een ander zal u gorden, en brengen, waar gij niet wilt.

“Joh.21:19: En dit zeide Hij, betekende, met hoedanigen dood hij God verheerlijken zou. En dit gesproken hebbende, zeide Hij tot hem: Volg Mij.

Wanneer Petrus zegt “dezen tabernakel” verwijst hij naar zijn lichaam als een tijdelijke woonplaats, evenals ook de kinderen Israëls de “tabernakel” hadden in de woestijn ten tijde van Exodes. De tabernakel was een tijdelijk gebouw waarvan God het voorbeeld aan Mozes had gegeven. Het was zodanig ontworpen dat het gemonteerd en gedemonteerd kon worden en zodoende meegenomen kon worden door de Israëlieten gedurende hun omzwerving door de woestijn. Paulus verwijst ook naar het lichaam als zijnde een “tabernakel”. Hij noemt het “ons aardse huis” in *2Kor.5:1-2: 1 Want wij weten, dat, zo **ons aardse huis dezès tabernakels** gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. 2 Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit den hemel is, overkleed te worden.*

Maar let op dat Petrus, met zijn verwijzing naar zijn aanstaande lichamelijke dood, het “**mijn uitgang**” noemt. Dat woord betekent letterlijk “EXODUS”. Dat is niet het gebruikelijke woord als over de dood wordt gesproken. Een “exodus” is het uit een bepaalde plaats vertrekken maar niet noodzakelijkerwijs het arriveren op de uiteindelijke bestemming. De Israëlieten maakten bijvoorbeeld een “exodus” uit Egypte maar ze “arriveerden” niet

onmiddellijk in het beloofde land. Petrus zegt dat: *“de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal”*.

Toen nu Paulus schreef over wat duidelijk zijn aanstaande lichamelijke dood was gebruikt hij een totaal ander woord:

“2Tim.4:6: Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande.

Opmerking: Het hier gebruikte woord “ontbinding” betekent niet het ontbinden van zijn lichaam in het graf, maar het “scheiden” of “heengaan”. Zie andere vertalingen. (scheiden – verscheiden – heengaan)

Om geofferd te worden draagt het idee in zich van “uitstorten”. Dat wil zeggen zijn leven of zijn bloed als een offer uitstorten. Het woord “heengaan” is niet hetzelfde woord als dat Petrus gebruikt.

“Heengaan” betekent gewoon: Heengaan. Het is het “gaan” of “vertrekken”. Maar let op wat Paulus eveneens zegt over dat heengaan:

“Fil.1:23: Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste”.

Petrus zei dat niet! Petrus zei niet bij zijn uitgang, zijn exodus, dat hij verwachtte heen te gaan en met Christus te zijn. Waarom is dat zo? Dat is zo omdat de redding van de ziel van Petrus geschied bij de EERSTE opstanding van Openbaring.

“1 Petrus 1:9: Verkrijgende het einde uws geloofs, namelijk de zaligheid der zielen.

“1 Petrus 1:13: Daarom opschortende de lenden uws verstands, en nuchteren zijnde, hoopt volkomenlijk op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus.

Met andere woorden, Petrus, en degenen die betrokken waren bij de bediening van Petrus, bestaande uit de 3000 van Handelingen twee, 5000 van Handelingen vier, en de “duizenden van Joden” van Handelingen 21:20, hadden kracht van de Heilige Geest ontvangen. Ze hadden de kracht om te lijden. Hun geloof was op proef. Petrus sprak van de hitte der verdrukking van hun geloof in 1 Petrus 4:12. Maar, als hun geloof faalde, dan faalde hun redding. Ze moesten “volharden tot het einde” ten einde aan het einde gered te worden, zoals we hebben gezien in het bovenstaande vers. U vindt een parallelle passage in de brief aan de Hebreëën:

“Hebr.3:14: Want wij zijn Christus deelachtig geworden, zo wij anders het beginsel van dezen vasten grond tot het einde toe vast behouden;

Vandaar, Petrus is gestorven in geloof, ging naar het hart van de aarde, en wordt “wederom geboren” in de eerste opstanding, dat is opstaan uit de dood om het koninkrijk binnen te gaan.

“Op.20:4: En ik zag tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen, die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus, en om het Woord Gods, en die het beest, en deszelfs beeld niet aanbeden hadden, en die het merkteken niet

ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hun hand; en zij leefden en heersten als koningen met Christus, de duizend jaren”.

Er worden 12 van deze tronen genoemd in Matth.19:28 en de twaalf apostelen is verteld dat zij daar op zouden zitten: *“oordelende de twaalf geslachten Israels”*. Merk op hoe de Heer de 12 instrueerde in Mattheüs:

“Matth.10:21: En de ene broeder zal den anderen broeder overleveren tot den dood, en de vader het kind, en de kinderen zullen opstaan tegen de ouders, en zullen hen doden.

“Matth.10:22: En gij zult van allen gehaat worden om Mijn Naam; maar die volstandig zal blijven tot het einde, die zal zalig worden.

En dan zegt hij:

“Matth.10:28: En vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden; maar vreest veel meer Hem, Die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel.

“Matth.10:38: En die zijn kruis niet op zich neemt, en Mij navolgt, is Mijns niet waardig.

Het opnemen van het kruis is geen verwijzing naar “het hebben van moeilijke tijden” of het lijden van ontberingen die vaak over mensen komen. Hij bedoelt het letterlijk. Met andere woorden, ze moesten de Heer volgen...in de dood.

Toen Christus stierf ging hij naar beneden naar het hart der aarde, naar de hel. We weten dat de hel twee afdelingen heeft. Eén waar Lazarus was en de andere waar de rijke man was zoals dat staat in Lukas 16:19-31.

“Lukas 16:9: En er was een zeker rijk mens, en was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig.

“Lukas 16:20: En er was een zeker bedelaar, met name Lazarus, welke lag voor zijn poort vol zweren;

“Lukas 16:22: En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham.

“Lukas 16:23: En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijn ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot.

Dit is geen gelijkenis, het is het verslag van een actuele gebeurtenis. Let er op wat de Heer heeft gezegd in Matth. 16:

“Matth.16:15: Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

“Matth.16:16: En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

“Matth.16:17: En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.

“Matth.16:18: En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.

De hel is in het hart van de aarde. Het heeft poorten en die poorten hebben sloten. De sloten hebben sleutels en Jezus Christus heeft die sleutels:

“Op.1:18: En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.

Merk op dat hij niet zegt: “ik ben één van degenen die leeft”. Hij zegt: “*En Die leef, en Ik ben dood geweest*”. Zie het evangelie van Johannes:

“Joh.3:13: En niemand is opgevaren in den hemel, dan Die uit den hemel nedergekomen is, namelijk de Zoon des mensen, Die in den hemel is.

Hoe velen zijn er dan opgevaren naar de hemel? Slechts ÉÉN. Het is dezelfde die van de hemel is nedergekomen. Zelfs David, koning van Israël, is niet in de hemel:

“Hand.2:34: Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Heere heeft gesproken tot Mijn Heere: Zit aan Mijn rechter hand.

De schoot van Abraham is daar, in het hart der aarde, dus nog steeds, en de daar verblijvende zielen wachten op de opstanding. Johannes zag in Openbaring 20:4 zielen en ze worden opgewekt in de eerste opstanding. Paulus zegt hetzelfde:

“1Kor.15:22: Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.

“1Kor.15:23: Maar een iegelijk in zijn orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn, in Zijn toekomst.

Verwar “Zijn toekomst” hier in vers 23 niet met wat Paulus later zegt over de Opname in vers 51. Dit, vers 23, is een verwijzing naar de tweede komst van Christus.

“1Kor.15:24: Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgeven hebben; wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij, en alle macht en kracht.

“1Kor.15:25: Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben.

“1Kor.15:26: De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood.

Het hier genoemde “heersen”, vers 25, is in de letterlijke en zichtbare 1000 jarige aardse regering van Christus. Merk op dat de dood er nog steeds is gedurende die periode.

Petrus verwachtte dus een “exodus” te maken, naar beneden in het hart der aarde te gaan, naar een plaats die de Heer “de schoot van Abraham” noemde. Maar hij was er, door de Heer, van verzekerd dat de “poorten der hel” hem, en de “gemeente”, niet zouden overweldigen. Die

“gemeente”, die van Mattheüs 16 heeft een naam. Het wordt genoemd: “de Gemeente, die te Jeruzalem was” in Hand.8:1.

Na de opstanding van de Heer, en de doop MET de Heilige Geest, kregen ze kracht. Ze ontvingen kracht om te lijden en om te volharden tot het einde. Ze hadden geen angst voor de dood omdat de Heer daar alreeds was geweest, Hij had de dood overwonnen, en een weg gemaakt had om hen daar vandaan te halen. Zie:

“Op.12:10: En ik hoorde een grote stem, zeggende in den hemel: Nu is de zaligheid, en de kracht, en het koninkrijk geworden onzes Gods; en de macht van Zijn Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dag en nacht is nedergeworpen.

“Op.12:11: En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot den dood toe.

Merk op dat er niet staat “tot in de dood” maar “tot den dood toe”. Dat is de dood van een martelaar.

“Op.6:9: En toen Het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen dergenen, die gedood waren om het Woord Gods, en om de getuigenis, die zij hadden.

Johannes ziet geen altaar in de hemel. Waarom zou God zielen nemen en die onder een altaar in de hemel plaatsen? Het altaar is hoogstwaarschijnlijk de plaats waar zij hun leven als martelaar verloren. Johannes kijkt er “onder”.

“Op.6:10: En zij riepen met grote stem, zeggende: Hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wrekt Gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde wonen?

“Op.6:11: En aan een iegelijk werden lange witte klederen gegeven, en hun werd gezegd, dat zij nog een kleinen tijd rusten zouden, totdat ook hun mededienstknachten en hun broeders zouden vervuld zijn, die gedood zouden worden, gelijk als zij.

Ze moesten dus wachten en nog een kleine tijd rusten. Maar dat is niet het geval in de leer van Paulus.

“2Kor.5:1: Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.

Ons huis is niet met handen gemaakt, het is “eeuwig in de hemelen”. Alles wijst er op dat het daar alreeds is. Het is op dit moment blijkbaar leeg. Zie het volgende vers:

“Judas 1:6: En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.

Let op wat deze engelen deden. Ze verlieten hun “eigen woonstede”. Het woord “woonstede” is een woonplaats of een huis. Het “gebouw van God”, het “huis” waarnaar Paulus verwijst komt van hetzelfde woord als het woord in Judas. Die engelen die hun eigen woonstede

hebben verlaten worden “zonen van God genoemd” die de dochters der mensen huwden in het boek Genesis. Dat was de oorzaak voor de zondvloed.

Maar er zijn lege huizen in de hemel en deze huizen lijken de huizen te zijn waar Paulus naar verwijst in 2 Korinthiërs 5:1. Bij God is exact bekend hoeveel huizen er zijn en er is een punt waarbij de laatste persoon op aarde, die gered zal worden in deze eeuw, het lichaam van Christus getalsmatig zal vullen, de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult.

Let er op dat Paulus zegt WE HEBBEN een gebouw van God..... niet “we zullen hebben”. Maar Paulus zegt in de brief aan de Filippenzen dat hij er naar verlangde om heen te gaan en MET CHRISTUS TE ZIJN. Hij verwachtte niet dat hij naar het hart van de aarde zou gaan om de opstanding, volgens het boek Openbaring, af te wachten.

“2Kor.5:2: Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit den hemel is, overkleed te worden.

“2Kor.5:3: Zo wij ook bekleed en niet naakt zullen gevonden worden.

Paulus verwacht niet om naakt te worden gevonden. Hij verwacht niet om ontkleed te worden. Er is voor het lichaam van Christus niet zoiets als een “tussenfase” en ook geen “tussentijds lichaam” zoals sommigen veronderstellen.

“2Kor.5:4: Want ook wij, die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde.

Wij dus, in de gemeente, het lichaam van Christus, verwachten niet bij onze dood, als dat mocht gebeuren vóór de Opname, ontkleed te worden. In plaats daarvan verwachten we “overkleed” te worden met ons nieuwe huis.

“2Kor.5:5: Die ons nu tot ditzelfde bereid heeft, is God, Die ons ook het onderpand des Geestes gegeven heeft.

“2Kor.5:6: Wij hebben dan altijd goeden moed, en weten, dat wij, inwonende in het lichaam, uitwonen van den Heere;

“2Kor.5:7: (Want wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.)

Inwonende in het lichaam komt overeen met het uitwonen van de Heere. Maar wat is daarvan de andere kant?

“2Kor.5:8: Maar wij hebben goeden moed, en hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen, en bij den Heere in te wonen.

En daar is het. Als een gered persoon zijn tabernakel verlaat, dit lichaam, gaat deze “zijn intrek nemen bij de Heere”. Wij steken de grens van de tijd over, komen in de eeuwigheid en in de tegenwoordigheid van de Heer. Geen naaktheid, geen tussentijd, niet “rusten voor een kleine tijd” zoals de zielen in het boek Openbaring is aangezegd om te doen. Wanneer een gelovige, die zijn vertrouwen heeft gesteld op Christus als zijn Redder, sterft, dan is het voor hem alsof dan de Opname plaats vindt. Tijd zoals wij die kennen is er niet meer.

Maar, hoeveel religieuze mensen kent u die naar waarheid na kunnen zeggen hetgeen staat in vers acht hier boven? Er zijn maar weinig mensen die naar waarheid kunnen zeggen dat ze **BEREID** zijn om uit het lichaam uit te wonen. Ze hebben er geen vertrouwen in hoe dat in zijn werk zal gaan. Er is vandaag de dag slechts één soort mens die **MET VERTROUWEN** kan zeggen dat hij bereid is om uit het lichaam uit te wonen. De enige persoon die dat naar waarheid kan zeggen is een persoon die weet wie hij heeft gelooft:

“2Tim.1:12: Om welke oorzaak ik ook deze dingen lijde, maar word niet beschaamd; want ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag”.

Paulus schreef zijn redding toe aan de Heer. Hij zei: “ik weet, WIEN ik geloofd heb”. De opgestane, opgevaren en verheerlijkt Heere Jezus Christus sprak tot Paulus en gaf door Paulus aan de gemeente, het lichaam van Christus, het “*voorbeeld der gezonde woorden*” (2Tim.1:13) waardoor wij met Paulus kunnen zeggen dat ook wij verzekerd zijn om uit het lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen.

“2Tim.4:8: Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben”.

Toen de Heer aan Paulus verscheen gaf hij Paulus het evangelie dat hij predikt, het evangelie dat Paulus heeft ontvangen, het evangelie waardoor wij worden gered als we onze redding toevertrouwen aan de Heer.

“2Kor.5:19: Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.

God rekende al onze zonden toe aan de Heere Jezus Christus. Christus stierf aan het kruis voor onze zonden. Hij is overgeleverd om onze overtredingen en opgestaan voor onze rechtvaardigmaking. (Rom.4:25). Redding is vandaag de dag geheel kosteloos. Het is een gift.

“2Kor.5:20: Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen.

“2Kor.5:21: Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Hoe kunt u dan met God verzoend worden? Door uw vertrouwen, aangaande uw redding, alleen te stellen in de Heere Jezus Christus. Leg uw redding in zijn handen. Vertrouw hem als uw Heer en Redder.

“Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden” (Hand.16:31).